

Така вже доля! Люди мруть,
ідуть безмежною юрбою,
чи дід, чи цар в ту темну путь,
падуть, мов квіти під косою.

Царю співають, в дзвони б'ють,
вінків несуть тяжку громаду,
а бідного у яму впруть,
покроплять — маєш всю параду.

Прийди за місяць, глянь в гроби!
Пишнот, біднот нема й познаки!
І дід, і цар — оба однакі...
А в царстві душ чи є царі й раби?

І думаєш, і рвешся духом:
куди пішли їх душі? Де?
І все тобі на гадку йде
верблюд отой з ігольним вухом.

Гребенне, май, 1896

Вперше надруковано в «Літературно-Науковому Віснику», Львів, 1898, т. 4, кн. 12.

Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966